Kudász Gábor Arion

A TÁBOR

HOLNAP KIADÓ

ELŐSZÓ – AZ ÍRÁS A FELEJTÉS ESZKÖZE

Somogyi Zsófia

A fotográfia is a felejtés eszköze, ha a megőrző funkcióját tartom szem előtt, a többi rengeteg helyett. Hiszen amit így vagy úgy megörökítek, lejegyzek, azt akár el is felejthetem.
Emlékszem, hogy külföldön járva nem voltam hajlandó fotózni: úgyis emlékszem majd (persze nem emlékeztem, vagy nem úgy), úgyis visszajövök (vissza is mentem). Sokat beszélgettünk útitársammal a fotó álságos természetéről, ám ha mégis fotóztunk, arról itthon kiderült, hogy nem sikerült egyetlen egy kép sem. Sokáig a hűtőben tartottuk mind az öt elexponált tekercset, hátha majd egyszer…
Évekkel később aztán előhívattam, és tucatnyi szellemkép került elém az egy hónapos útról. Az elmosódott fotók hihetetlen erővel rántották elő az emlékképeket. Sokkal élesebben és sebzőbben, mintha tökéletesek lettek volna. Hátborzongató volt.
Szerencsére a tárgyak, emlékek nem csak más dolgokra emlékeztethetnek, hanem meg is mutathatják őket. Főként, ha a fotó nem csak játék vagy rutin, hanem művészet. Megmutathatják például, hogy milyen a hely, ahol élünk – nélkülünk. Ahogy mi nem láthatjuk, mert nem úgy nézzük, vagy éppen nem vagyunk ott, mert éjszaka van, mert speciális technikával készülnek, ami megváltoztatja a színeket, anyagokat.
Ezeken az ember nélküli képeken arról is szó lehet, hogy a fotós fordult egyet, s úgy mesél rólunk, hogy nem mi vagyunk a fényképen, hanem az, amit nézünk. Sok fotóművész előszeretettel él ezzel a módszerrel, s többek között a konceptuális (városi) táj műfajában alkot. Egyik üres tér meg egy másik üres tér között ég és föld lehet a különbség, ha más a gondolat mögötte. Ha másért lett benne oly nagy a csend.
Egy nagynevű német fotósnál, Andreas Gurskynál például a világ elembertelenedése az alaptörténet. Az ismert finn művészző, Elina Brotherus a perspektíva, a tér-(illúziós) elméleteket tanulmányozza. A fiatal osztrák Lukas Schaller a használt „használaton kívüli magányát" vágja az arcunkba, a még fiatalabb magyar fényképész, Herrman Ildi pedig a hétköznapi tárgyak fellélegzését mutatja, amint végre-végre becsukódott az ember mögött az ajtó.
Jelen fotókon egy gondolatkísérlet az egyik kiindulás, azon túl, hogy a képeslap Budapest és Magyarország-kép is zilálódjon egy kicsit. Eltűnéses mese arról, amikor az ember nélküli rendszer még javában működik, és arról, hogy akkor milyen látvány tárulna elénk, vagy valakik elé.
Valószínűleg éppen olyan, mint ezeken a fotókon: funkcióját vesztett, s ettől új dimenzióba kerülő. Nem lépcső vagy híd, hanem konstruktivista beton forma, nem építkezés, hanem vízszintesek és függőlegesek szépségesen egyszerű hálózata, nem egyetem, hanem hideg-tiszta űr-város-díszlet, amit látunk. S ugyanígy megváltozik az organikus és mesterséges viszonya is, sokkal szembetűnőbb az összefüggés. Nem rendetlenség, szeméthalom magasodik előttünk, hanem békebeli körforgást látunk, a káoszból a rendbe és vissza.
E folyamat irányának kérdése az építkezéseket ábrázoló képeken éleződik ki leginkább.
A XIX. század közepe óta bármi lehet a képeken, s azóta kanyarokkal ugyan, de tartotta ezt az utat a művészet, s jó ideje a „bármi" maga is lehet művészet. Csak nem akárhogyan, s innentől nehezített a pálya.
[Thierry De Duve: *Bármit lehet*]
E fotókon, a „bármiben" az az érdekes, hogy észre sem vesszük, csak ha bizonyos értelemben kivontak minket belőle. Mert az írás egyszersmind az emlékezés eszköze is: ha nem lenne valami leírva, meg sem tudnánk talán, hogy valaki már azt a gondolatot is kigondolta.
Ha becsukódik a könyv, vagy kilép a rendszer a beállítások mentése után, elfelejthetem, amit olvastam. De a tanulság – az, amit közben magam és a világ viszonyáról megtudtam – az marad és dolgozik bennem.
S ugyanígy: a fotók konkrét elemeit, hogy jobbra vagy balra nyílt az alagút, hogy sár vagy beton övezte a hidat, egy vagy két autó állt-e a parkolóban, nem fontos megjegyeznem. Elég, ha arra emlékszem, hogy éjszaka lejönnek a csillagok az utcai lámpák helyére, hogy szoborként tekinthetek bármire, hogy ilyenkor űrbéli csend kúszik be a dolgok közé s ragyogtat fel mindent egy pillanatra. Elég, ha megjegyzem magamnak a továbbiakra nézve, hogy éles és pontos képekben láttam, hogy milyen a világ, ha az őt formáló és használó, efemert teremtő, mert magát is annak gondoló/tudó ember nincs jelen benne. És ezeken a képeken e tiszta látomás korántsem hátborzongató.

Hővezeték, Szerémi út *Heat station, Szerémi Road* 2004

PREFACE – WRITING IS THE TOOL OF FORGETTING

Zsófia Somogyi

Photography is the tool of forgetting, if we look at it's preserving function, instead of the others. Because what I record, or write down, I might as well forget.
I remember, when I was traveling, I wasn't willing to take photos: 'I'll remember' (of course I don't, or not in that way), 'I'll come back' (I did go back). With my fellow-travelers we talked a lot about the false nature of photography. If we did take photos, at home we discovered, that not a single picture came out right. (All five rolls came out wrong.) We kept them in the fridge for a long time, maybe once…
Years later I developed them, and dozens of ghostly pictures came up from the one month long journey. The blurred photos drew out the memories with incredible strength. Sharper and more painful, than if they were perfect pictures. It was gruesome.
Luckily the objects and memories do not only remind us of other things, they also show them. Specially when photography is not only a game, or rutine, but art. For example, they show us what the place looks like, where we live, without us. The way we don't see it, because we don't look at it like that, or because it's at night, when we're not there, or because they're made with a special technique, which changes the colors and the textures. On these pictures, with not a soul on them, the point could be that the photographer turned around, and talks about us, so that we're not on the photos, only the thing we see. Many photographers like to use this method, and compose in the form of the conceptual (urban) scenery. One empty space, and another empty space can be as different as chalk and cheese, if different thoughts are behind them. If the great silence is caused by different things.
A famous German photographer, Andreas Gursky talks about the dehumanization of the world. The well-known Finnish artist, Elina Brotherus studies the perspective, space-(illusional) theories. The young Austrian Lukas Schaller casts the used 'out of use loneliness' in our teeth. The younger Hungarian photographer, Ildi Hermann shows how the everyday objects respire, when we shut the door behind us at last.
Behind these pictures there is an experiment of thought, plus in addition, a shot to disarrange the postcard picture of Budapest. It is a story about vanishing, when the system keeps on working without the presence of man. We see what we or somebody else would see then.
Presumably it is like what we see on these photos: without function, and in a new dimension. Not a staircase or a bridge, but a constructivist concrete form. Not a construction, but the beautifully simple network of horizontals and verticals. Not a building, but a cold-clear space-city scene.
The relation of the organic and artificial changes in the same way, and the relationship is much more striking. It's not a disarray, or a pile of rubbish, but we see the peacetime circulation from chaos to order and back. The tendency of this process becomes strained on the pictures of the constructions.
From the nineteenth century downwards anything can be on the pictures. Since then, with a few turns, the art held to this course. And for quite a time anything can be the art itself, only not anyhow, and that is when it becomes difficult. [*ThierryDe Duve:* Anything is possible]
On these photos it's interesting, that we wouldn't notice the 'anything', only if we're withdrawn from them in a way. Because writing is also a tool of remembering: If something wasn't written down, we wouldn't even know, that someone had thought of the same thoughts before. If the book closes, or the system quits after saving the settings, I can forget what I've read. The lesson I've learned about my relation to the world is what stays, and works in me.
Likewise I don't have to remember the plain facts of the photos, whether the tunnel opened to the right, or to the left, whether mud or concrete was at the side of the bridge, whether one or two cars were in the car-park. It's enough if I remember, that at night the stars take over the place of the streetlamps, and I can look at anything as a statue, and cosmic silence crawls between the things, and brightens everything up for a moment. It's enough if I remember that I've sharply and punctually seen what the world looks like when the ephemeral man forming and using it is not present. And on these pictures the clear vision isn't gruesome at all.

Víztorony, Balatoni út *Water tower near Balatoni Road* 2005

Tréler, M1 autópálya *Trailer on Highway M1* 2006

Felüljáró, 4-es út, Törökszentmiklós *Overpass on Road 4 near Törökszentmiklós* 2003

Telephely, 6-os út *Premises on Road 6* 2004

Irodaház, Budaörsi út *Office Building on Budaörsi Road* 2004

AZ ÉJJELIŐRÖK VÁROSA

Kudász Gábor Arion

Vigyázva, nehogy felriasszam a részmunkaidős remetét, a feje fölött áthajolva lopva kilesek az ablakon és eszembe jut, hogy amikor ő, az őr kémleli bódéja ablakán át a sötétséget, vajon fél-e a magánytól, vagy megszámlálta-e már a téglákat a tűzfalon.
Az unalomig ismert parkoló, irodatömb, felvonulási terület látványa számára nem egyszeri kép, hanem átvirrasztott éjszakáinak egyetlen hallgatag társa. Téglákra állított, kimustrált lakókocsijában Robinson Crusoeként várja a szabadulást. Alkalomadtán rajongással határos lelkesedéssel lép fel az óvatlan betolakodóval szemben, akitől számkivetettsége szükségszerűségének azonnali igazolását reméli.
A horizontot kémlelve óhatatlanul silány környezetének elemi részévé válik. Most örökké fáradt szemei a sokadik műszak e leghosszabb óráján leragadnak és a végtelenre nyúló éjszakában elnyomja az álom. Bakancsa a hősugárzón gőzölög, és koponyájában erjedésnek indul az eseménytelen éjszakák tébolyító tétlensége. Bekamerázott körzete most őt figyeli, amint lassan zuhanni kezd utolsóként és magányosan a világegyetemen át...
A tábor ideiglenes lakóhely, a város pedig gyökeret eresztett tábor, amit már nem utazásaink során, hanem az időben hurcolunk magunkkal. Sőt, inkább az hordoz minket. Mi, városlakók, mindannyian őrök vagyunk, ha nem is pont olyanok, mint az éjjeliőr. Sokszínű tevékenységünk egyetlen felsőbbrendű célja e tábor őrzése. Nap nap után kísérletet teszünk az ideiglenesség állandósítására, és mindannyiszor elsiklunk afelett, hogy a tábor természeténél fogva csak átmeneti lehet. Benépesítjük, bővítgetjük, majd kiürül a sors és a történelem szeszélye szerint.
A végső kiürítés után a munkásszálló barakkjai, a lakóparkok, az úttörő, a koncentrációs vagy menekülttáborok között elenyészik a különbség. Az elhagyott tábor mindenhol egyforma.
E felvételek az egyetlen lehetséges nézőpontból készültek, amit akár nevezhetek körülményesen mozdítható lakókocsim kilátásának is. Őrbódém kémlelőnyílása igazából egy bekeretezett kép, amiről egyformán állítható, hogy ábrázoltja éppen épül, és az is, hogy éppen bontásra vár. A különbség nem érdekes.

Budapest, 2006. október

Sportpálya, Magyar tudósok körútja *Sports hall at the Hungarian Scientists Boulevard* 2004

CITY OF THE NIGHT-WATCHMEN

Gábor Arion Kudász

Carefully, not to raise the part-time hermit, I lean over his head and secretly look out the window. I wonder, if he, the watchman is afraid of loneliness, when he pries into the darkness, or has he counted the bricks on the partition-wall.
The well-known sight of the parking lot, the office block, the base of operation, is not only a simple picture for him, but his only word-bound partner throughout sleepless nights. In his superannuated van, that stands on bricks, he waits for liberation, as Robinson Crusoe. Occasionally he deals passionately and eagerly with the unguarded intruder, and he is hoping to get justification of his banishments necessity. He watches the horizon and inevitably becomes an elemental part of his wretched surroundings. His perpetually tired eyes get heavy with sleep in the umpteenth shift's longest hour and he dozes off in the endless night. His boots are steaming on the radiator, and in his skull, the maddening inaction of eventless nights start to work. The observed area is now watching him as he slowly falls through the universe, ultimately and solitarily…
The camp is a temporary habitation, and the city is a camp, which took roots, what we don't drag with us through our journeys, but through time. In fact it drags us. We, townsmen are watchmen, even if we're not exactly like the night-watchman. The only superior aim of our variegated activity is to guard the camp. Day after day we try to stabilize the provisionality, and every time we fail to notice that the camp can only be temporary by it's nature. We populate it, enlarge it, but it becomes empty by the caprice of fate and history. After the final evacuation the difference vanishes between the barracks of the bunk-houses, the estates, the pioneer, internment and refugee camps.
The abandoned camps are all the same.
These photographs are taken from the only possible point of view, which I could denominate as the sight from my brick-wheeled unmobile van. The peep-hole of my cabin is really a framed picture, in which it could not be easily decided whether its object is being built, or is waiting for demolishion. This difference is not important.

Budapest, 2006. October

Bontási terület, Király utca *Demolition at Király Street* 2004

Parkoló bejárat, MOM Park *Parking entrance of MOM Park* 2004

HÉV aluljáró, Margit híd, budai hídfő *Public transport entrance under Margit Bridge* 2005

Templom (volt Hully Gully), Apor Vilmos tér *Church on Apor Vilmos Square* 2004

Pálmaház, Campona bevásárlóközpont *Greenhouse in Campona Shopping Center* 2005

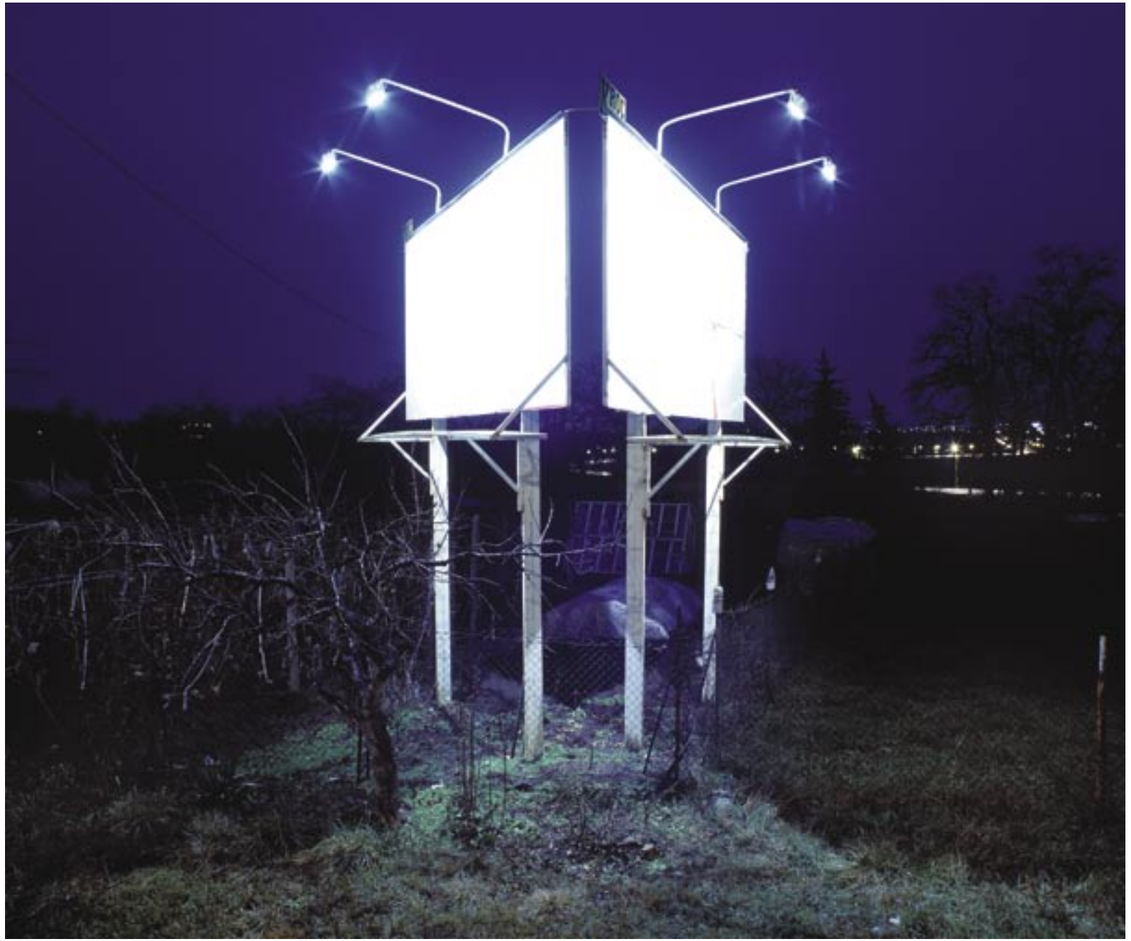

Hirdetőtáblák, Repülőtéri út *Billboards near Repülőtéri Road* 2004

Őrbódé, Rácfürdő *Shelter at Rác Bath* 2004

Konténer, Katalin-hegy *Waste container at Katalin Hill* 2004

Lakótelep, Népfürdő utca *Housing project, Népfürdő Street* 2004

Átjátszó torony, Budakalász *Relay station at Budakalász* 2004

Autókereskedés, Csalogány utca *Car dealership in Csalogány Street* 2004

Építkezés, Duna Tower *Construction of Duna Tower* 2004

Parkoló, Electro World, Budaörs *Parking lot of Electro World in Budaörs* 2004

MDF piac, Tétényi út *Weekend Market near Tétényi Road* 2004

Metró aluljáró, Móricz Zsigmond körtér *Underground below Móricz Zsigmond Circus* 2004

NEM-HELYEK

Szentpéteri Márton

A nem-hely része a térnek.
Része a térnek ugyan, de nem lakjuk be azt.
Része a térnek, de nem valódi hely, csak a helyek közötti tér átmeneti eleme. Afféle kötőanyagot alkot: látszólag tartalmatlan, élettelen teret a belakott, megélt terek között.
Élettelen teret, amelyik azonban saját – a mindennapi élet elől rejtett – életet él. Látszólag szükségtelen tárgyak és terek életét. Eldobott cigarettacsikk, újságpapír és nejlonzacskó, éjszakára ott feledett járművek, pihenő szerszámok, gaz és utcabútorok, zegzugok a házak között, óriásplakátok állványai, utcai gépészet, effélék alkotják a nem-helyek magányos kulisszáit.
Amit nappal észre sem veszünk, olyannyira természetes részei mindennapjaink épített környezetének; éjjel kesztyűként kifordított világban formálják a nem-helyek életét.
A nem-helyeket nem a szemlélő logikája szerint kell elképzelnünk. Látni, szemlélni ugyan lehet azokat, de pontosan megérteni benső értelmüket mindaddig nem, amíg át nem adjuk magunkat a nem-helyek tárgyias, személytelen lírájának. S talán akkor sem. Mert itt nem számít az „én", az „engem", a „nekem", a „tőlem", s az „enyém". Itt minden rajtunk kívül való, tőlünk magabiztosan független.
A nem-helyek éjjeli világában maga az emberi test is csupán tárgy, kulissza; nem számít érző valójában. Éppen ez az, amiért a hajléktalanok, a nem-helyek népe olyannyira más, mint azok, akik nap mint nap kulcsra zárják maguk mögött lakásuk ajtaját, s átlépnek a nem-helyek és helyek világát elválasztó küszöbön.
A küszöbön innen és a küszöbön túl két külön világ terül el.
Odakint bármi megtörténhet, mert odakint mi magunk is tárgyak vagyunk csupán, mint az eldobott cigarettacsikk, vagy a szél felkapta nejlonzacskó a bevásárlóközpont oldalában.

Villamosmegálló, Petőfi híd *Tram stop under Petőfi Bridge* 2005

NON-PLACES

Márton Szentpéteri

The non-place is part of the space.
It's part of the space, but we don't live in it.
It's part of space, but it's not a real place, it's the transitional part of the space between places. It's a kind of matrix: it's lifeless, apparently unsubstantial space between the spaces, we live in.
It's a lifeless space, which lives it's own life, hidden away from the everyday life. It lives the life of the useless objects and spaces. Thrown away cigarette-ends, newspapers and nylon bags, cars forgotten for the night, resting tools, weed and street-furniture, nooks and corners between houses, stands of posters, mechanics of the streets. These kind of things create the lonely scenes of the non-places.
We don't notice it in the day-time, because it's a natural part of the built environment. At night it forms the life of the non-places, like a turned out glove.
We mustn't imagine the non-places by the logics of the observer.
We can see and observe them, but we can't understand their inner meaning, until we abandon ourselves to the objective and impersonal lyricism of the non-places. Maybe even then we can't. Because the 'I', 'me', 'for me', 'from me', and 'mine' doesn't count here. Everything is beyond us, confidently independent from us.
In the nightly world of the non-places, the human body is only an object, a scene, it doesn't count in it's sensory being. This is why the people of the non-places, the homeless are so different from the people, who turn the key on their doors every day, and cross the threshold, which divides the world of the non-places and the places.
There are two worlds hence and beyond the threshold. Out there anything can happen, because out there we are only objects, like the thrown away cigarette-end, or the nylon bag snatched by the wind at the side of a shopping centre.

Kerékpárút, Széchenyi-Lánchíd *Bicycle road under Széchenyi Bridge* 2004

Jacht kikötő, Árpád híd *Jacht pier at Árpád Bridge* 2004

Villamospálya, Széchenyi-Lánchíd *Tram line under Széchenyi Chain bridge* 2005

Rendező pályaudvar, Kerepesi út *Switchyard at Kerepesi Road* 2004

Foghíj, Paulay Ede utca *Bomb-site in Paulay Ede Street* 2004

Metróvégállomás, Kőbánya-Kispest *Kőbánya-Kispest Subway terminus* 2004

Korcsolyapálya, Széna tér *Ice rink at Széna Square* 2006

New York kávéház, Erzsébet körút *New York House at Erzsébet Boulevard* 2004

Hirdetőtáblák, Kosztolányi Dezső tér *Mobile billboards at Kosztolányi Dezső Square* 2004

Irodaház, MOM Park *Office Buildings in MOM Park Shopping Center* 2004

Roncsautó, Őrzött parkoló, Őrmezei lakótelep *Casse Totale, Guarded parking lot at Őrmező* 2004

Hirdetőtáblák, M7, Budaörs *Billboards near Highway M7 at Budaörs* 2004

Játszótér, Kísérleti lakótelep, Budafok *Playground in the Experimental Housing Project in Budafok* 2005

Panzió, Gyepü utca *Guest-house in Gyepü Street* 2005

Hullámvasút, Vidámpark, Városliget *Amusement Park Rollercoaster in Városliget* 2004

VÁROS KORALLVIRÁGGAL

Szilágyi B. András

Bizony, jön a világvége. Atom, vírus, társadalmi összeomlás, lassú kihalás vagy bármi, a lényeg, hogy mindjárt itt a Vég. Gyorsan csapjunk a lovak közé, öntsünk fel a garatra, vagy tartsunk lelkiismeretvizsgálatot, imádkozzunk, meditáljunk, hisz nem lehet tudni, mikor teljesedik be a jóslat, és tűnünk el végleg a süllyesztőben. Eszkatologikus látomások, sci-fi, fantasy, Mad Max, Mátrix… Holott a dolog teljesen természetes. Mondhatjuk úgy is, hogy a pusztulás a nyugati kultúra része. Aki civilizációt épít, azt kockáztatja, hogy egy nap, amikor már felélte birodalomépítő ősei minden örökségét, akkor szép, nyitott és tágas városaiba megérkeznek a barbárok. Természetesen utólag mindig csak a nagy csaták emléke marad meg ezekből a korokból, és arról már kevésbé szól a fáma, hogy például a fóniciai liliomot alig száz év alatt pusztították ki a rómaiak, hogy fogamzásgátló főzetet készíthessenek belőle. A nagy birodalmak azonban nem nagy csatákban, hanem elsősorban lassú folyamatok eredményeként tűnnek el, hogy aztán régi, letűnt kultúrákra hivatkozva részben romjaikból, részben örökségükből új birodalmak emelkedjenek. Üres sziklatemplomok, elhagyott, sivatagi városok, magányos várak jelzik, hogy az elpusztíthatatlannak és tökéletesnek hitt civilizáció voltaképpen mennyire sebezhető és véges.
Lehet, hogy egy nap egyszerűen kiürül a város. Nem marad benne senki. Lassan, de biztosan eltűnnek az őslakók, és évtizedek múlva az üres épületek közé megérkező barbárok immár jelentés nélküli falak között fognak nézelődni. A gigantikus romokat kerülgető alakokról már senki sem fogja tudni, hogy egykori palotája romjain merengő „római" vagy a téglákért érkező „barbár". Piciny pont lesz a hatalmas épületbálna csontváza mellett. Az új nézelődők azt fogják találgatni, hogy minek építettek ezek akkora épületeket? Miért álltak lámpák az utak közepén? Miért volt szükségük tornyokra a mezőkön, amikre nem lehet felmászni? Miért fedett mindent beton? Ez az átmenet az igazán izgalmas.
A pillanat, amikor éppen eltűnik az, ami él, s nem marad más, csak a corpus, a test. A művész kezében tartja egy város Piétàját.
A művészet történetében az álom, az alvás a halál szimbóluma.
Az „elszenderedés", „meghalás-feltámadás" már Egyiptomban, az első „kővé dermedt" civilizációban is jelen volt: Ozirisz többször is alászállt az alvilágba, hogy feltámadva uralkodjon. Az édesanyja ölében alvó kis Jézus nyakában a Passiót jelképező korallvirág lóg. Az alvó gyermeket dajkáló Mária alakja a Piétàt előlegezi meg.

Et resurrexit tertia die. [És harmadnapon feltámadott.] Idézte Pilinszky is *Harmadnapon* című versében a kereszténység legfőbb tanítását.
A városnak is van corpusa. Minden este elszenderedik, álomba merül, hogy aztán reggel „feltámadjon". Ha az alvó várost nézzük, már látjuk, sejtjük a halott civilizációt. Az elszenderedés ugyanis kezdetben nem különbözik a haláltól. A test olyan, mintha aludna. Éppen csak nem mozdul. S a percben, amikor korábban még visszatért az élet, most már nem jön semmi sem, csak az üresség marad. A test mechanizmusai egy ideig működnek – ahogy a koporsóban a halott körme és haja akár más millimétert is nőhet –, úgy a halott városban is működnek a hasonló reflexek. A lámpa átvált egy nem létező kocsisornak.
Az utcai világítás kigyullad az eltűnt gyalogosoknak.
Az élet csatornái üresen állnak.
Ha a mai világot nézzük, az olyan, mintha sohasem aludna. Manapság annyi vizuális inger éri az embert egy hét alatt, amennyi a nagyszüleink generációját egész életében. Folyamatos a mozgás, állandó a változás, vibrálás. A rengeteg információ között nem marad ideje szelektálni. Mert nem pihen. Nem reflektál saját létére, nem alszik.
Gyermekkorom esti imájának volt egyik sora, hogy „amennyiben ez az éjszaka lenne nékem az utolsó, kérlek, hogy angyalaid vigyenek magukkal a Mennyországba". Már régen mondtam ezt az imát, s rég volt, amikor homlokomra hamut szórtak: „Emlékezzél ember, porból lettél, és porrá leszel!"

Kilátóhely, Kelenvölgy, Ringló utca *Ringló Street Park in Kelenvölgy* 2004

CITY WITH KALANCHOE

B. András Szilágyi

Yes, the end of the world is coming. Atom, virus, collapse of the society, slow extinction, or something. The point is, that the end is coming. Let's get going, let's have a glass, or let's keep introspection, let's pray, meditate, because we never know, when the prophecy comes true, and we disappear from the scene.

Eschatological visions, sci-fi, fantasy, Mad Max, Matrix… Although the whole thing is natural. We can say, that devastation is part of the western culture. Who builds a civilization risks that one day, when he consumed all the inheritance from his empire building ancestors, barbarians arrive in his open and spacious cities. Naturally later only the memory of the great battles remains from these ages. There is no story afloat about the Phoenician lily, which the Romans wiped out in hundred years, to make contraceptive decoction out of it. The great empires don't only disappear in great battles, but also as a result of slow processes. On their place new empires rise from their ruins and inheritance, referring to ancient, vanished cultures. Empty churches cut in rock, abandoned desert cities, lonely castles show, that the civilization considered to be indestructible and perfect is vulnerable and transient.

Maybe one day the city will become empty. Nobody will remain there. Slowly, but surely the inhabitants disappear, and decades later the barbarians arriving in the empty buildings will look around among meaningless walls. Nobody will know, that a figure walking around the ruins is a 'Roman', meditating on the ruins of his former palace, or a 'Barbarian' who came for the bricks. He will be a tiny point next to the skeleton of the giant building. The new onlookers will wonder, why these giants buildings were built, why are lamps standing in the middle of the road, why they needed towers in fields, which you can't climb upon, why was everything covered with concrete. This transition is very exciting. The moment, when the living things disappear and only the corpus, the body is left behind. The artist holds in his hands the Piete of a city.

In the history of art dreaming and sleeping are the symbols of death. 'Falling asleep', 'death and resurrection' were present in Egypt, the first culture turned to stone. Osiris descended to the nether world, to reign when he rose from the dead. Sleeping in his mothers lap, Jesus has a kalanchoe in his neck, which symbolizes the Passion. The figure of Mary dandling the sleeping child anticipates the Pieta. Et resurrexit tertia die. *[And on the third day he rose from the dead.] Pilinszky also cites the greatest thesis of Christianity in his poem, 'On the third day'.*

The city has a corpus too. Every night it falls asleep, dreams, to rise again in the morning. If we look at the sleeping city, we can see, we can suspect the death of civilization. In the beginning falling asleep is not different from dying. The body looks asleep. It's not moving. And in that moment, when life returned earlier, but now nothing returns, only the emptiness stays.

The mechanisms of the body work on for a while, the nails and the hair of the deceased still grow in the coffin. Similar reflexes work in the dead city. The traffic lights change for a not-existent queue of cars. The streetlamps Light up for the disappeared pedestrians.

The channels of life are empty.

If we look at today's world, it seems as if it's never asleep. so many visual stimulus hits us in a week, that would hit the generation of our grandparents during their entire life. Movement is constant, everything is changing and vibrating all the time. We don't have time to select among this amount of information. Because it never rests. Never reflects to it's own life, it never sleeps.

There was a line in my childhood's evening prayer: 'If this night was to be my last, let Your angels take me to Heaven'. I haven't said this prayer for a long time, and it's been a while, since ash was scattered on my forehead. 'Remember you are dust, and to dust you shall return.'

Építkezés, Dombóvári út *Construction site at Dombóvári Road* 2005

Parkolóház, Üllői út *Parking garage on Üllői Road* 2004

1978-ban Budapesten született. Ma művésztanár a Moholy-Nagy Művészeti Egyetem fotó szakán. Tagja a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének, a Fiatal Fotóművészek Stúdiójának és a Young Photographers United-nak.

Tanulmányok

Pázmány Péter Katolikus Egyetem, Piliscsaba (1998); Ioan Andreescu Művészeti Akadémia, Kolozsvár (2000); Athens School of Fine Arts, Athén (2002); Moholy-Nagy Művészeti Egyetem, Budapest (2003); Transatlantic Culture Exchange, Choice mesterkurzus, Budapest (2004)

Díjak

Hewlett-Packard Invision Nemzetközi Digitális Fotópályázat, Fődíj (2001); „Mi és a Többiek" Nemzetközi Fotópályázat, 2. díj (2002); ARC Kiállítás, Kidolgozási minőség díja (2002); Pécsi József Fotográfiai Ösztöndíj (2004); Epson Art Photo Award, kiemelt munka (2005); Magyar Sajtófotó Pályázat, Természet és Környezet, sorozat, 1. díj (2005); Pro Cultura Urbis, Budapest Fotográfiai Ösztöndíj (2005)

Válogatott kiállítások

Fotó Digitál, Budapest (2001); Testvérek, Budapest (2001); Mi és a Többiek, Budapest, Portó, Rotterdam (2002); Festmény Eladó, Nocatting Project, Barabás Villa, Budapest (2004); Dokumentum 6, Mai Manó Ház, Budapest (2004); "Nem térkép e-táj", Millenáris, Budapest (2004); Offline 2, Vizivárosi Galéria, Budapest (2004); Magyar Sajtófotó, Művészetek Palotája, Budapest (2005); reGeneration – 50 photographers of tomorrow, Musée de L'Elysée, Lausanne, Galleria Solzano – Milánó, Aperture Gallery – New York, Pingayo, Kína (2005-2006); Kudász Emese és Arion, Hegyvidék Galéria, Budapest (2005); Krakkói Fotóhónap, Jagelló Egyetem, Krakkó (2006), Berlin-Budapest Fesztivál, Budapest, Berlin (2006); Kuplung, Budapest (2006); Jövő Háza, Budapest (2006)

arion@photoart.hu
www.arionfoto.ini.hu

Arion was born in Budapest in 1978. He now teaches at the Photo faculty of Moholy-Nagy University of Art and Design Budapest where he finished his studies in 2003.

Studies

Pázmány Péter Catholic University, Piliscsaba (1998); Ioan Andreescu Art Academy, Cluj-Napoca, Romania (2000); Athens School of Fine Arts, Athens (2002); Moholy-Nagy University of Art and Design, Budapest (2003); Transatlantic Culture Exchange, Choice mastercourse, Budapest (2004)

Prizes

Hewlett-Packard Invision International Photographic Contest, Main prize (2001); Us and the Others, 2nd prize (2002); ARC exhibition, prize of quality (2002); József Pécsi Photographic Scolarship (2004); Hungarian Press Photo, Nature and Enviroment, 1st prize series (2005); Pro Cultura Urbis, Budapest Photographic Scolarship (2005); Epson Art Photo Award, Best selected work (2005)

Exhibitions

Photo Digital, Budapest (2001); Sisters and Brothers, Budapest (2001); Us and the others, Budapest, Porto, Rotterdam (2002); Painting for Sale, Nocatting Project, Barabás Mansion, Budapest (2004); Dokumentum 6, Mai Manó House, Budapest (2004); 'Nem térkép e-táj', Millenáris, Budapest (2004); Offline 2, Vizivárosi Galéria, Budapest, (2004); Magyar Press Photo, Palace of Arts, Budapest (2005); reGeneration – 50 photographers of tomorrow, Musée de L'Elysée -Lausanne, Galleria Solzano – Milan, Aperture Gallery – New York, Pingayo, China (2005-2006); Kudász Emese and Arion, Hegyvidék Gallery, Budapest (2005); Month of Photography in Krakkow, Jagellonian University, Krakkow (2006); Berlin-Budapest Festival, Budapest, Berlin (2006); Kuplung, Budapest (2006); House of Future, Budapest (2006)

SOMOGYI ZSŐFIA művészettörténész *art historian*

2003-ban végzett az Eötvös Lóránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar művészettörténet és esztétika szakjain.
A Dorottya Galéria kurátora. Fő kutatási területe a kortárs fotográfia.

Recieved her diploma in Art History and Aesthetics at the Eötvös Lóránd Science University, Budapest in 2003.
Her main field is contemporary photography as the curator of Dorottya Gallery.

SZILÁGYI B. ANDRÁS művészettörténész *art historian*

2003-ban diplomázott a Pázmány Péter Katolikus Egyetem művészettörténet és kommunikáció szakán. 2003-2006 között az ELTE PhD hallgatója. Kutatási területe a második világháború utáni magyar iparművészet. Kortárs műkritikái rendszeresen megjelennek a *konTextus* internetes portál munkatársaként, valamint a *Heti Válasz* hasábjain.

He recieved his diploma in art history and communication at the Pázmány Péter Catholic University in 2003. Between 2003 and 2006 he did his PhD at the Eötvös Lóránd Science University. The main interest of his studies is the Hungarian applied arts after World War II.
He publishes critical writings on contemporary art in the konTextus *portal and in the weekly magazine* Heti Válasz.

SZENTPÉTERI MÁRTON esztéta *aesthete*

1998-ban végzett az ELTE magyar iroldalom-esztétika szakjain. PhD dolgozatát 2005-ben védte meg. A Moholy-Nagy Művészeti Egyetem előadója, az *epiteszforum.hu* szerkesztője. Érdeklődési körébe tartozik a koraújkori eszmetörténet, információtörténelem és kortárs designkritika.

Recieved his diploma in 1998 in Hungarian Literature and Aesthetics and PhD in 2005 at the Eötvös Lóránd Science University. Lecturer at the Moholy-Nagy University of Art and Design, and editor of the portal epiteszforum.hu. *His main interests are information history and contemporary design critics.*

Gábor Arion Kudász

THE CAMP

ISBN 963 346 731 4